

N:o 127.

Af herr **C. W. Collander**, *angående disposition af öfverskotten på fyr- och båkmedel för beredande af olycksfallsförsäkring åt gemenskapen vid lotsverket.*

När för kortare tid sedan å nyo inträffade ett af dessa ej sällsynta fallen — denna gången vid Sandhamn — då våra oförskräckta och pligtrogna lotsar under utöfningen af sin ansvarsfulla tjänst, att bringa medmenniskor och egendom i säkerhet, funno sin graf i vågorna, så gjorde en, som det syntes, med så väl sjömansyrket som lotsväsendet väl förtrogen och för desamma varmt intresserad person en offentlig vädjan uti tidningspressen till riksdagens då snart sammanträdande representanter att om möjligt söka genom statens mellankomst bringa en välbehöflig hjälp åt dem, som genom dylika olycksfall bland lotsverkets personal plötsligen undanryckas sitt ekonomiska stöd.

Jag är lifligt förvissad om, att denna uppmaning väckte stark genklang i mångas hjertan, och då jag nu, på det att denna vädjan ej må förklinga förgäfves, går att framlägga ett förslag i berörda syfte, vågar jag hoppas, att det skall lika välvilligt upptagas som bedömas.

För att än närmare och bättre motivera denna framställning, tillåter jag mig att ur den nämnda offentliggjorda vädjan återgifva följande:

»Erfarenheten har ådagalagt, att på sommaren nästan inga olyckor med dödlig utgång inträffa. Vattnet och luften äro då varma och lotsarne lätt klädda, hvarför de i allmänhet utan svårighet hålla sig öfver vattnet, till dess att de bergas af kamrater eller från de fartyg, till hvilkas bi-

stånd de riskera sina lif. Men på senhösten och vintern, hur ser det då ut? Vädret grått och iskallt liksom vattnet, sjön upprörd, dagsljuset kort, stundom midt på dagen ersatt af skymning, snö- och hagelbyar, se der de angenäma förhållanden, som då höra till hvardagligheterna och dels i sig sjelfva, dels genom den tunga dräkt af kavaj, regnkläder och sjöstöflar, som de påtvinga lotsen, och hvilka, när han faller öfver bord, genom sin tyngd draga honom i djupet, hufvudsakligen äro skulden till våra oförskräckta lotsars undergång.

På sin höjd kan man möjligen kämpa emot, men icke öfvervinna den fiendtliga sidan af naturen under denna årstid. På lotsarnes vana att reda sig under brydsamma förhållanden, på deras kärlek till lifvet och familjen, på deras kallblodighet och lugn måste man sätta de förnämsta förhoppningarna, och utan dessa egenskaper tjena osänkbara båtar och lifräddningsattiralj till intet. Man kan naturligtvis ej heller förbjuda lotsen att, rent ut sagdt, riskera sitt lif, ty på denna risk beror stundom en hel besättnings vara eller icke vara, ett millionfartygs bergning och först och sist det moraliska mod, som ännu som ett arf från gångna tider på få ställen finnes och utöfvas som hos våra lotsar.»

Uti den återgifna skildringen ligger ingen öfverdrift, endast nakna verkligheten, och skulle man måhända kunna tillägga, att genom den sedan en tid tillbaka medgifna lotsfriheten för fartyg, hvaraf dessa naturligtvis under den blidare årstiden företrädesvis begagna sig, afbräck sker uti den för vidmakthållande af lotsarnes skicklighet och sinnesnärvaro, vid bordande af fartyg och dylik manövrering nödvändiga förutsättningen: en ständig öfning.

Ehuru man af det hittills anförda lätteligen kunde antaga, att utaf lotsverkets personal det egentligen är lotsarne, och naturligtvis äfven manskapet vid lifräddningsstationerna, som under tjensteutöfning äro ut-satta för större lifsfara, så visar dock erfarenheten, att detta äfven i icke ringa grad är förhållandet med fyrpersonalen.

Till belysande häraf bifogar jag en från lotsstyrelsen beredvilligt lemnad uppgift (bilaga A) å dem af lotsverkets personal, som under senaste tio år (1883—1892) vådligen omkommit.

Af denna framgår, att olyckfall med dödlig utgång drabbar alla klasserna af gemenskapen vid lotsverket, och om det ock ligger i öppen dag, att för en del lotsar, anstälde vid de inre lotslederna, äfvensom för personalen vid vissa fyrplatser, lifsfaran under tjensteutöfning är i jemförelse med öfrigas ringa, så torde vid ifrågavarande framställning om

hjälp åt de vådliga omkommandes familjer hänsyn likväl böra tagas till *hela* den ifrågavarande personalen vid lotsverket.

Enligt lotsstyrelsens underdåniga — i det statistiska trycket nyligen offentliggjorda — berättelse för 1892, utgjordes antalet af den vid lots- och fyrplatser samt lifräddningsstationer anställda gemenskapen (underbefäl och betjening) af följande: (se tab. I.)

öfverlotsar	16
lotsåldermän	12
fyrmästare	92
uppsyningsmän	18
kronolotsar	545
extra lotsar	9
lotslärlingar med arfvode	47
d:o utan arfvode	180
fyrvaktare	257
fyrbiträden	59
räddningsmanskap	151

Summa 1,368 personer.

Motsvarande antal för år 1878 utgjorde 1,278, alltså en tillökning sedan dess af i medeltal omkring 7 personer årligen.

Af denna personal torde man kunna antaga, att omkring 75 procent eller cirka ett tusen äro gifta.

Villigt måste nu erkännas, att staten redan gjort icke obetydligt för att trygga berörda personal under dess lifstid mot ekonomisk nöd. Så hafva genom »kongl. kungörelsen den 21 september 1888 angående förbättrad pensionering af personalen vid lotsstyrelsen och lotsverket», — och till hvilken jag för närmare upplysningar får hänvisa — de från »amiralitetskrigsmanskassan» eller, som den numera benämnes, »kongl. flottans pensionskassa», till nämnda personal utgående pensioner blifvit icke obetydligt höjda genom bidrag från lotsverkets medel.

Men detta gäller personalens *egen* pensionering. Deremot har för deras efterlemnade familjer här ej mycket kunnat göras. Uti § 77 af reglementet för flottans pensionskassa af den 22 januari 1892 säges härom: »Hvad för närvarande är stadgadt angående nådegåfva skall fortfarande lända till efterrättelse för enka och barn efter eu hvar af lotsverkets nuvarande gemenskap, hvilken genom vådlig händelse under

tjensteutöfning tillsatt lifvet», och angående sådan nådegåfvas storlek m. m återfinnas bestämmelserna uti »kongl. förordningen och reglementet den 26 oktober 1838 angående styrelsen och förvaltningen af amiralitetskrigsmanskassan», uti hvars § 88 stadgas:

»De enkor, hvilkas män genom erhållna blessyrer eller vådliga händelser i Vår och Kronans tjänst förlorat lifvet, erhålla i fem års tid en årlig nådegåfva till följande belopp, nemligen:

 mästrelotsars tjugo r:dr
 gemenskapens tolf »

Då enka icke efterlefver, eller hon inom de utsatta fem åren med döden afgår, eller ingår nytt gifte, skola de minderåriga barnen, ehvad de äro flera eller färre, i första fallet lika tid och i senare händelserna för den återstående tiden nådegåfvan till samma belopp, som för enka fastställdt är, åtnjuta; kunnande dock en sådan förmån icke tilldelas barn, som fyllt femton år, eller för längre tid än till samma ålder.»

Huru välkommet hvarje understöd till de omkomnas familjer, om än så ringa, är under dylika omständigheter, så är det dock uppenbart, att nyssnämnda erkännande från statens sida icke står i rimligt förhållande till det offer, berörda personal nedlagt på pligtens altare, när den vid sådana olyckstillfällen utan betänkande offrat allt, eller sitt lif.

»Kan man» — frågar den förut åberopade författaren till den offentliga uppmaningen — »förvåna sig öfver, att de stackars lotshustrurna, medvetna om det framtidsperspektiv, som kan vänta dem och barnen, med klappande hjerta hjelpa far på med kavaj, sjöstöflar och sydvest, då han i kolmörka natten kallas att i trerefvad märssegelskultje gå ombord i kuttern för att borda ett fartyg, som genom sina nervösa signaler gifver till känna, att det med otålighet afvaktar en välbehöflig ledning?

Nej och hundra gånger nej! Man har sagt, att hästen ej har något ljud för sorgen eller klagan, men väl för glädjen. Så synes förhållandet äfven vara med lotsarne och deras hustrur. De finna sig helt enkelt i sitt öde, vetande, att det ej står att hjelpa.»

För att i någon mån härutinnan bringa undsättning har genom lotsstyrelsens nitiska bemödande under tiden med ganska stort besvär

bildats den s. k. »Lotsverkets enskilda pensionskassa», för hvilken reglemente Kongl. Maj:t den 13 februari 1885 meddelat fastställelse.

Denna kassas pensionsfond uppgick vid sistlidna års slut till något öfver 200,000 kronor, och anhåller jag få närsluta sista revisionsberättelsen, eller den för år 1892 (bilaga B).

Fonden är tillkommen genom årsafgifter af delegarne, men derjemte har Kongl. Maj:t medgifvit kassan vissa mindre inkomster, såsom böter, ådömda enligt gällande lotsförfattningar, försäljning af tomfat från fyrarna samt af makulatur m. m.

Kassan är afsedd att lemna:

dels årliga pensioner att utgå antingen till delegaren sjelf eller (och hufvudsakligast dertill af gemenskapen anlita) hans hustru eller döttrar vid uppnådd 50 eller 55 års ålder, eller till efterlevande enka och minderåriga barn efter delegarens död;

dels tillfälliga understöd från den s. k. förstärknings- och understödsfonden.

Enligt reglementets 5 § kan gift delegare i kassan bereda efterlevande enka och minderåriga barn årlig pension till belopp i jemna tiotal från och med 50 kronor intill 500 kronor att utgå *genast* efter hans död, och är enligt 2 § mom. 2 en hvar, som härefter (år 1885) vinner anställning eller befordran å ordinarie stat vid lotsstyrelsen eller lotsverket, *skyldig* att, så framt han är gift, *genast*, eller, om han är ogift, framdeles, så snart han ingått äktenskap, bereda efterlevande enka och minderåriga barn pension, på sätt i 5 § sägs.

Af nämnda revisionsberättelse tyckes emellertid framgå, att då medelvärdet af de lemnade försäkringarne endast utgör cirka 100 kronor, är antagligt, att gemenskapen till regeln endast förmått bereda sina familjer lägre pensionsbelopp.

Till lotsstyrelsens berömvärda sträfvanden att bereda undsättning till personalens efterlemnade familjer må slutligen räknas, att genom befälets påtryckning vid några lotsfördelningar personalen derstädes delvis varit olycksfallsförsäkrad i enskilda bolag, men utgiften för de rätt dryga premierna för dylik försäkring i förening med den tvungna inbetalningen af premierna för pension från lotsverkets enskilda pensionskassa har synt tyngande nog för dem, hvars inkomster äro mycket begränsade.

Men just detta, att söka åstadkomma en kollektiv olycksfallsförsäkring för hela den ifrågavarande personalen, synes mig vara det

mål, som man här, genom statens välvilliga mellankomst, borde kunna uppnå.

Ett litet kapital, t. ex. 1,000 kronor, som utfaller vid familjestödets plötsliga frånfalle, är ofta en värdefullare hjälp än den mindre årliga pensionen, då det gäller att skaffa de efterlevande, som man säger, tak öfver hufvudet, och utgör i alla händelser ett viktigt komplement till den lilla pensionen.

Visserligen kunde man härvid ifrågasätta, huruvida det vore behöfligt olycksfallförsäkra mer än den gifta personalen, eller ens hela densamma, då, såsom jag förut erinrat om, en del tjänsteplatser kunna anses medföra mindre fara för personalen, men dels kan ju t. ex. en ogift son vara en familjs stöd, och dels skulle det måhända väcka förtrytelse bland personalen, om, för den händelse staten trädde emellan, några uteslötes från sådan förmån.

Deremot kan möjligen ifrågasättas, om det ej, för väckande och underhållande af den egna omtanken, vore lämpligt, att den försäkrade personalen sjelf i någon mindre mån bidroge till premiernas gäldande, för hvilken händelse måhända likväl en åtskilnad borde göras för dem, som tjänstgöra på de mera lifsfarliga platserna.

Då pensionerna till personalen vid lotsverket från flottans pensionskassa, i händelse af invalidité genom olycksfall, är någorlunda betryggande, kunde man vidare, om kollektiv olycksfallförsäkring skulle beredas personalen hos enskildt bolag, ifrågasätta, om man ej genom att afstå från all ersättning, utom vid dödlig utgång, kunde afsevärdt nedbringa premien.

Och härmed har jag kommit till den viktiga frågan om sättet för statens mellankomst.

Innan den, för riket i sin helhet, betydelsefulla men ock svårlösta frågan om en riksförsäkringsanstalt vunnit sin lösning, synes mig att, i afvaktan härpå, för ifrågavarande angelägenhet tvenne utvägar kunde tillsvidade anlitas.

Den ena vore, som förut blifvit antydt, att befrämja en kollektiv olycksfallförsäkring hos ett eller flere enskilda bolag, den andra att sätta lotsverkets enskilda pensionskassa, genom lämpligt årligt bidrag, i tillfälle att kunna åtaga sig en motsvarande förpligtelse.

Det senare alternativet synes mig nemligen ej vara oförenligt med berörda pensionskassas uppgift, enär den ju äfven har att meddela »tillfälligt understöd».

Beträffande dernäst frågan hvad åstadkommandet af en dylik olycksfallförsäkring, till belopp jag förut antydt eller 1,000 kronor för hvarje person, skulle kosta, så är ju detta beroende på hvilken utväg man der-till vill anlita. Med hänsyn till ofvan meddelade uppgifter om persona-lens antal, torde för en kollektiv försäkring premierna ej böra öfverstiga 10,000 kronor årligen. Ville staten återigen sjelf varda försäkringsgivare, är det antagligt, att sistnämnda utgift stälde sig lägre i genomsnitt, hvilket man vid en blick på uppgifterna i bilagan A ju kan hafva skäl att förmoda.

Uti de ständigt å inkomsttiteln »fyr- och båkmedel» årligen upp-kommande öfverskotten — när denna titel uti statsregleringarne städse blifvit till lågt och betryggande belopp beräknad — synes mig, att man har en fullt lämplig tillgång att kunna, utan anlitan- de af de för statens allmänna behof afsedda inkomsterna, befrämja den för lotsverket viktiga olycksfallsförsäkringen, som jag med denna min motion afser att åstad-komma.

Då emellertid Kongl. Maj:t, uti sina propositioner angående stats-regleringen, tid efter annan till Riksdagens pröfning och godkännande framlagt förslag till aflöningsstat för och pensionering af lotsverkets personal, men Riksdagen, hvarje gång frågan förekommit, på därför angifna skäl ej velat ingå i en sådan pröfning, utan vid dessa tillfällen alltid åt Kongl. Maj:t öfverlemnadt tillse, att med inkomsten af fyr- och båkmedel jemväl de aflönings- och pensionsförmåner för nämnda personal må kunna be-redas, på hvilka den kan anses hafva skäligt anspråk, så måste följaktligen en sådan begäran, som min motion afser, frambäras till Kongl. Maj:t, men föreställer jag mig, att Kongl. Maj:t icke oger-na skall veta sig ega ett stöd uti Riksdagens uttalade åsigt för ett beslut att tillgodose lots-verkets personal med ifrågasatta förmån.

Sista gången Kongl. Maj:t ånyo till Riksdagens pröfning framlade ett dylikt förslag till aflönings- och pensionsstat för lotsverket var vid 1888 års riksdag, och då uti Riksdagens härom aflättna skrifvelse (n:o 61 den 11 maj) förekommer en utförligare motivering till Riksdagens stånd-punkt i ärendet, som är belysande, tillåter jag mig ur densamma åter-gifva följande:

»Nu föreligger åter ett liknande förslag. Enligt detsamma skulle de medel, som utöfver redan medgifna pensionsförmåner från statsverket och amiralitetskrigsmanskassan för den föreslagna pensionsregleringens genomförande skulle erfordras, kunna inom den nu beräknade inkomsten af fyr- och båkmedlen beredas, utan att inskränkning behöfde ske i de

belopp, som för andra lotsverkets ändamål användas. Men då enligt 3 § af ansvarighetslagen för statsrådets ledamöter m. fl., jemförd med 60 § regeringsformen, det tillkommer Eders Kongl. Maj:t att, utan Riksdagens hörande, bestämma fyr- och båkafgifterna, skall följden af ett fastställande af de föreslagna staterna, enligt Riksdagens förmenande, utan tvifvel blifva att, derest de nu bestämda fyr- och båkafgifterna af en eller annan orsak icke skulle blifva för de på dessa stater grundade utgifternas bestridande tillräckliga, antingen Eders Kongl. Maj:t, till men för sjöfarten, måste höja afgifterna, eller också Riksdagen genom anslags beviljande komma lotsverket till hjälp. Men liksom Riksdagen alltid ansett, att fyr- och båkafgifterna icke äro att betrakta såsom en inkomstkälla för tillgodoseende af statens allmänna behof, utan såsom en särskild, af en viss rörelse utgående afgift, uteslutande afsedd för underhåll och förbättrande af de för denna rörelses underlättande inrättade anstalter, så har Riksdagen också synts vara af den mening, att dessa afgifter städse skulle afvägas så, att de, utan något statens bidrag, blefve för dessa ändamål tillräckliga. Riksdagen anser därför det vara bäst, att Eders Kongl. Maj:t, med bibehållande af sin konstitutionella rätt att bestämman fyr- och båkafgiften, också sjelf, utan Riksdagens inblandande, tillser, att med dessa medel icke blott säkerhetsanstalterna underhållas och utvecklas, utan jemväl för personalen de aflönings- och pensionsförmåner beredas, på hvilka den kan anses hafva skäligt anspråk. Då Eders Kongl. Maj:t emellertid nu låtit Riksdagen taga kännedom om hvad Eders Kongl. Maj:t i sådant afseende ansett skäligt, har Riksdagen funnit sig icke böra lemna oanmärkt, att de för lotsstyrelsens embets- och tjänstemän samt befäl vid lotsverket föreslagna pensionsbelopp synas vara högre beräknade än efter de grunder, som äro gällande inom andra statens förvaltningsområden.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen, utan att ingå i pröfning af hvad Eders Kongl. Maj:t föreslagit i fråga om aflöning och pensionering af lotsstyrelsens embets- och tjänstemän samt befäl, underbefäl och gemenskap vid lotsverket, i likhet med hvad under en följd af år egt rum, beslutat, att det till lots- och fyrinrättningen med lifräddningsanstalterna erforderliga penningeanslag skall upptagas till enahanda belopp, hvartill inkomstiteln »fyr- och båkmedel» för statsregleringsperioden beräknats uppgå, eller 1,200,000 kronor, och följaktligen anslaget, med inberäkning af deri ingående friheter och ersättningar, utföras

med 1,200,409 kronor, samt att de å inkomsttiteln uppkommande öfverskott få användas för de med berörda anslag afsedda andamål.»

Sedan 1888 har Riksdagen, vid behandlingen af statsregleringspropositionerna, vidhållit sin då uttalade åsigt och endast vidtagit den förändringen att höja de på ordinarie stat upptagna utgifterna för lots- och fyrinrättningen med lifräddningsanstalterna till kronor 1,400,000, eller samma belopp, hvartill inkomsttiteln »fyr- och båkmedel» blifvit högre beräknad mot för år 1888, då beloppet utfördes med 1,200,000 kronor.

Det är sjöfartsnäringsen, som uteslutande betalar fyr- och båkmedlen, och den andel deraf, som jag nu ifrågasätter för lotsverkspersonalens betryggande, utgör ju endast en ringa procent af denna statens inkomsttitel, men det är äfven sannerligen i sagda närings välförstådda intresse, att de, från hvilka sjömännen och redarne i farans stund vänta räddning till lif och gods, ej med allt för tungt sinne gå att fullgöra hvad pligten bjuder dem, eller att, när derunder lifvet måste riskeras, detta ej äfven må innebära hela offret af familjens välfärd.

Den, som lefvat sig in bland dessa menniskor, vet hvilka präktiga typer af manlig kraft och beslutsamhet samt pligttröhet de till regeln förete, och för den, som ej lärt känna dem, ber jag få hänvisa till statistikens torra siffror, som i detta fall kunna vara värtaliga nog. Uti lotsstyrelsens årsberättelser återfinner man nemligen, huru jemförelsevis få af denna personal gjort sig förtjenta af disciplinär bestraffning, emedan förteckningarne å antalet djerfva och behjertade handlingar samt därför utdelade belöningar tala ett annat språk.

Lotsarne få icke gå ohulpna ifrån oss; det är helt enkelt statens pligt att här träda emellan med undsättning.

På grund af hvad ofvan blifvit anfördt, hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, på hvad sätt och till

hvilket belopp olycksfallsförsäkring må kunna beredas gemenskapen vid lotsverket, vare sig för alla eller för dem, som äro mera utsatta för fara under tjensteutöfning, samt om Kongl. Maj:t finner skäl besluta sådan försäkring, att utgifterna därför då må af öfverskotten på fyr- och båkmedel bestridas.

Stockholm den 28 januari 1894.

C. W. Collander.

Bilaga A.

Uppgift

å dem af lotsverkets personal, som under senaste tio år (1883—1892)
vådiligen omkommit.

År	Befattning, fördelning m. m.	Lots- personal.	Fyr- personal.	Lifredd- ningsfolk.	Summa.
1883	1 lots och 1 lotslärling i Göteborgs fördelning	2			
»	1 fyrvaktare i Norrköpings d:o		1		
»	2 man vid Ystads lifreddningsstation, Malmö d:o			2	5
1884	1 masterlots i Luleå fördelning	1			
»	1 lotsförman och 1 lotslärling i Sundsvalls d:o	2			
»	1 lots i Kalmar d:o	1			
»	1 lotsförman i Malmö d:o	1			
»	1 fyrbiträde i Göteborgs d:o		1		6
1885	1 d:o i Stockholms d:o		1		
»	1 fyrvaktare i Norrköpings d:o		1		
»	1 d:o i Malmö d:o		1		3
1886	Ingen.	—	—	—	—
1887	1 lots och 1 lotslärling i Sundsvalls d:o	2			
»	1 lots i Stockholms d:o	1			
»	1 lots och 1 lotslärling i Norrköpings d:o	2			
»	1 masterlots och 1 lots i Kalmar d:o	2			7
1888	1 lots i Kalmar d:o	1			1
1889	1 lots i Luleå d:o	1			
»	1 lots i Sundsvalls d:o	1			
»	1 lots i Stockholms d:o	1			3
1890	1 extra lots i Sundsvalls d:o	1			
»	1 fyrvaktare i Malmö d:o		1		2
1891	1 lots och 1 lotslärling i Norrköpings d:o	2			2
1892	1 lotslärling i Stockholms d:o	1			
»	1 fyrvaktare i Gotlands d:o		1		2
Summa		22	7	2	31

Stockholm den 26 januari 1894.

Emil Smith,
Lotskapten.

A. 127

1892

Bilaga B.*Till Herrar fullmäktige i Lotsverkets enskilda pensionskassa.*

Öfver granskningen af pensionskassans förvaltning och räkenskaper för år 1892 få undertecknade, dertill utsedde revisorer, efter fullgjord förrättning, härmed afgifva följande

Revisionsberättelse.

Enligt ett till oss öfverlemnadt och af oss behörigen kontrolleradt sammandrag ur räkenskaperna visar kassans ställning sig sålunda.

Inkomster.

Årsafgifter af delegare	Kr. 23,394: 60
Afgiftsförhöjningar	» 36: 08
Bötesmedel	» 845: —
Medel för försålda tomfat	» 2,926: 38
Räntor	» 605: 15
För försåld makulatur influtna	» 14: 41
Diverse inkomster, gåfvor m. m.	» 66: —
Hysesinkomst af kassans fastighet	» 17,115: —
Utdelning från Stockholms stads brandförsäkringskontor	» 159: 70
	<u>Kronor 45,162: 32</u>

Utgifter.

Aflöningar	Kr. 1,800: —
Diverse omkostnader	» 969: 56
Pensioner	» 3,375: —
Omkostnader för fastigheten	» 1,556: 98
Räntor å i fastigheten intecknad gäld	» 5,017: 93
<i>Inkomst utöfver utgifterna</i>	» 32,442: 85
	<u>Kronor 45,162: 32</u>

Då till förenämnda nettoinkomst	Kr. 32,442: 85
läggas kassans tillgångar från år 1891	» 151,478: 54
uppgår kassans <i>kapitalbehållning</i> vid 1892 års slut till.....	<u>Kronor 183,921: 39</u>

hvilket belopp sålunda redovisas:

Tillgångar.

Fastigheten n:is 1 och 5 i kvarteret Cerberus med adress n:o 2 vid Kornhamnstorg och n:o 46 vid Stora Nygatan här i staden.....	Kr. 271,000: —
Utlånade medel mot säkerhet af inteckningar	» 8,650: —
Å upp- och afskrifningsräkning i bank innestående	» 732: 21
Å depositionsräkning i bank innestående	» 10,000: —
Inventariers värde	» 375: —
Kontant i kassan vid 1892 års utgång.....	» 347: 80
	<u>Kronor 291,105: 01*)</u>

Skulder.

I fastigheten intecknad skuld vid årets början.....	Kr. 129,000: —
Premielån	» 2,323: 19
Under året inlösta inteckningar	» 24,000: —
Afbetalning å premielån	» 139: 57
	» 24,139: 57
<i>Kapitalbehållning</i> , nemligen:	
Hufvudfonden	Kr. 150,981: 37
Förstärknings- och understödsfonden	» 32,940: 02
	<u>Kronor 183,921: 39</u>
	<u>Kronor 291,105: 01</u>

Vid 1892 års slut uppgick antalet delegare till 640, hvilkas försäkringar voro fördelade sålunda:

enligt Tab. I: 113 st. med ett sammanlagdt belopp af	Kr. 17,200: —
» » II: 227 » » » »	» 22,100: —
» » III: 215 » » » »	» 24,150: —
» » IV: 85 » » » »	» 8,250: —

*) Kassan torde under 1893 hafva ökat med ca 30,000 kronor.

Vid samma tid utgjorde antalet pensionärer 31 st., nemligen:

enligt Tab.	I (lifränta) 1	Kr.	4: 50
»	» II (enke- och barnpensioner) 12 tillsammans	»	1,456: —
»	» III » » » 11 »	»	1,100: —
»	» IV (barnpensioner) 7 »	»	600: —
			Kronor 3,160: 50

Med kassans fastighet har, några smärre reparationer oberäknade, under året ingen förändring egt rum; och är densamma uthyrd till samma hyresgäster och emot enahanda hyresbelopp som under föregående år och lemnar fortfarande en god afkastning å det deruti nedlagda kapitalet.

Alla till kassan under året influtna pensionsavgifter m. fl. inkomster hafva vid granskningen funnits vara riktigt beräknade samt med deras rätta belopp i räkenskapen påförda.

Utgifterna öfverensstämma med styrelsens derom fattade beslut samt äro bestyrkta med behöriga verifikationer.

Styrelsens protokoll med deras bilagor äro af oss genomgångna utan att något varit att dervid erinra.

Då vid granskningen ej förekommit någon anledning till anmärkning samt af allt, hvad dervid kunnat iakttagas, framgår, att styrelsen på ett i allo förtjenstfullt sätt förvaltad kassans medel samt nitiskt och omtänksamt vårdat dess angelägenheter, deri styrelsen ock på ett berömvärdt vis understöds af de resp. fördelningarnas pensionskomitéer, hafva vi allt skäl att tillstyrka, det *herrar fullmäktige må med tacksamhet medgifva pensionskassans styrelse full ansvarsfrihet för förvaltningen af kassan under år 1892.*

Stockholm den 12 maj 1893.

G. W. Sandberg.

Herm. Gedda.

J. G. Dahlgren.